

Prjedy pak, hacž nan tole powjedancžko powjedasche, džesche Jan: Nana, njehajch nam dženska sašo něšto powjedacž?

Nady, wotmolwi nan. Ale chzemy dha wo jstwje šedžecž? Je tak rjenje wonkch; pójmy do sahrady!

Haj, haj, prajachu wšchitzy, to je rjenje! a běžachu a škakachu won do sahrady prjedy nana.

Brěni wječor.

Jan bě najprěni, a džesche: Nana! jowle?

Nan: Haj, tule pod tej wulkej jabłuczinu. Ale što mēnicže, što chzecže cžinicž, hdyž wam powjedam; tak zyle próšni tola šedžecž njehacže.

Zurij: Haj, hdy bychmy jento što pódla džělacž měli.

Macž: Jowle macže bobny, te móžecže kusčžicž; a tež šu tu šoki, s tych móžecže njerjad šwuběracž; što chze?

Wšchitzy: Ja! ja! ja!

Hanžka: Ja budu moje rubiško pódla wobrubjecž.

Nan: Šydnicže šo wšchitzy tak, šo widžicže, kak škónčžko w boži domcžk běži; dženska budže jara rjany wječor. —

A jako běchu šo wšchitzy šěyndali a šwojej ruzy k džěku pšchikožili, šapocža nan:

Něhdy bě w Hamburgu muž, temu rěkachu Robinson. A tón mējesche tsjoch šynow. Tón najstarschi džesche do wojakow, a bu we wójnje šatsěleny; tón šrjedžny bě na šhuli a wufnjescche na duchownstwo; pšchepocži šo pak něhdy, hdyž domoj džesche a napi šo na to šymneje wody, šhjnescche potom a šriakascche šrej, hacž wumrje. Nětko hišcže bě tón najmlódschi živy; a na teho štajišchtaj wobaj starschej šwoju